

Številka 21.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Ubogi Matevž.

I.

Ubogi Matevž! Jedva mu je bilo dvajseto leto stopilo na pete, že je tudi pricopotal nabor. Matevž — naš ljubki Matevž — nima na svojem telesu do zlatih kodrov niti najmanjše hibe. Zatorej ga že vidi razplakana mamica v modrej suknji — s sabljico ob boku.

Priden sinko — prvorojenček — lepa koča — nič ne pomaga! Matevž je pri žrebanji potegnil številko I. Z Bogom, srečno slovenska zemlja! — Matevž je odrinil v Bosno!

Od tega časa se je nastanil jok pri Matevževih; peč nima gorkote več, in okna so zamašena s papirjem.

Sosedje si šepetajo: „To bo vrl vojak!“

Beseda „vrl“ jim nekako v grlu obtiči. Zakaj pač to? Morda se je za mladih let bal bavca ali dimnikarja, ali pa je zdaj imel pogum po noči iti mimo slamnatega deda v koruzi?

A naj bode, kakor hoče, iz Matevža bo na vsak način vrl vojak.

Vojaškim vajam in vsem „šventajhom“ se je Matevž priučil brez batine. Saj je bil v svojej mlajšej dobi pol leta na Nemškem; sme torej upati da kmalu postane kaprol.

A kaprol je že gospod, vzlasti če ume bahati se in tudi z ženstvom govoriti. A to zna naš Matevž; zategadel se nadejamo, da bo Matevž gotovo kaprol.

Unela se je vojna. Matevžu se sicer delajo megle pred očmi, vender je tem bliže kaprolstvo njegovo.

Nekaj pa Matevžu silno stiska srce. Ni to nič kaj nenavadnega v njega letih. Koga pa v tej dobi amor ne nadleguje?

Matevža je ta dečko izborni zadel. Loparjeva Polona je v njegovem srci počivala kakor doma.

Ubogi Matevž!

II.

Ubogi Matevž!

Bilo je oblačno jutro prvega septembra.

Neprijeten veter pihal je čez hrib in plan ter tresel sadno drevje, bogato obloženo z ukusnim ovocjem.

Matevž je stal na straži in junaški mislil na Polono.

Z daljine je prihajal grom topov. Matevž se ni zmenil mnogo zanj. Ni mislil na smrtno uro, njemu je urno tekla srebrna v žepu!

Oj, ti čudodelna ljubezen! Drug bil bi na njega mestu vsaj trepetal od strahu. Zato je pa bilo še dosti časa. Tudi za Matevža je bila nalita trpljenja grenka kupa.

Vojni hrup se bliža. Lesk bajonetov raste na oddaljenem griči. Topov žrela zijajo čedalje bolj.

Matevž stoji v jednomer na traži. Polona in kaprolstvo sta si v enakotežji.

Vrste sovražnih tolp se gibljejo v nepreglednej dolgosti. Od topota sovražnih kopit trese se zemlja.

Matevž stoji na svoji straži.

Uzdihne po Poloni jedenkrat, po kaprolstvu dvakrat.

Sliši bobnov in srca bobnenje, čuje krogel žvižganje in bajonet neče razumeti šale. Lovci misle da streljajo na zajce, dočim padajo levi.

Oh, Polona!

Matevž stoji na svojej straži kakor poleno.

Če ne bode zdaj — ne bo Matevž nikdar kaprol.

Plosk! — in v tem hipu pade njegov tovariš.

Štrbunk! — naredi Matevževa puška v mlako.

Matevž — Ubogi Matevž leži, kakor je dolg in širok v — okopih!

„Sladko je za domovino umreti“ — pravi stara prislovica: Matevž pa si misli: „Še slajše je za domovino živeti, in če treba v — okopih!“

Okopi imajo to napako, da človek neprilичno v njih leži. Koprive so ga pri srci žgale, pelin mu je grizel vest in trepetlika — mraz ga je spreletaval.

Matevž bil je vrl vojak!

Konjica sovražna je čisto pri okopih. Matevž zataji dih.

Hop! naredi jih dvajset.

Hop! naredi sto jezdecev.

Le dalje domovina moja — misli si Matevž.

Hop! Staro kjuse si zaplete noge v tresk — v okope!

Ubogi Matevž!

III.

Ubogi Matevž!

Kdor nikoli ni videl bolnice polno ranjencev, temu je težko dopovedati o njej.

Včasih je v njej kakor na bojiščih. Mnog se tu bori s smrtjo in kako malo jih je, ki zmagajo! —

Matevž, mili naš Matevž leži na postelji z obvezano glavo. Nad glavo mu visi črna ploščica, na katerej je zapisano z velikimi črkami:

„Dijet“ in pod tem: „Ubogi Matevž.“

Na desni strani poleg njega leži slok sosed. Tudi nad njega posteljo visi ploščica z napisom:

„Cela porcija“ in spodej: „Suhi Bogomil.“

Matevž ima glavo udarjeno od konjskega kopita. Suhi dobil je sušico v vojskinih mukah. Matevž še utegne postati kaprol, Suhi pojde k nebeskej armadi.

Jesti je slaba navada! To skuša naš ubogi Matevž že tretji dan. On se pa ni dal prodati že v mladih letih. Slišal je tudi, da sila kola lomi. Do lomenja koles pa ni imel mnogo veselja. Tem-

bolj si je lomil glavo, kako bi mogel potolažiti sitni želodec.

Da je njegova glava z želodcem v tovaršiji, o tem bil je popolnem osvedočen. Toda uboga glava je imela opraviti še z nasledki junaštva v okopih; torej se ni mogla gladnega tovariša braniti z vso prirojeno hitrostjo.

Ginljiv je bil pogled na te požirajoče oči ubogega Matevža, kadar je sloki sosed pečeno pišče podajal ustom tako neukretno in počasi in vzdigal kupo rujnega vinca s tresočo roko. Ne bi bilo čudo, če bi Matevža zadel mrtvoud od žalosti.

Do vrhunca pa mu je priklopila jeza, da sosed od te vabljuje hrane povzije komaj bedrico in da vrne ostanek bogatej kuhinji.

Čakaj, neusmiljeni Samaritan — jaz ti preskrbim drugega kuharja, togoti se Matevž v mislih, a z obraza mu žari zadovoljnost.

Brž ko je bila noč oblekla črno svojo halo, vstal je Matevž s postelje, snel s čarobno hitrostjo z zida sosedovo ploščico in napisal „Celo porcijo“ sebi, neobčutljivemu hiravcu pa ostro „dijeto.“

Iz Matevža postal je vrl vojak.

IV.

Ubogi Matevž!

Pri Matevževih v Kobilici sedi za jelovo mizico mati našega ubogega Matevža; nasproti njej Polona, zvesta njegova ljubica, za katero je bil Matevž ohranil z junaškim skokom v okope dragoceno svoje življenje.

Šivate tenke srajce, ki jih hočete Matevžu poslati prilično po Slovaku, ki trži s steklenino, da bi mnogo ne stalo. Iskrena Polona mu zašiva v naprsnik čisto novo dvajsetico z začetnimi pismeni svojega imena; misli obeh delavk blode po Bosni, nad katero se razpenja modrojasno nebo, ter mirno gleda ubogemu Matevžu na krasne zlate kodre.

Vé li kaj o tem Matevž — naš ubogi Matevž?

Kako bi mu najbrž poskakovalo okroglo njegovo srčice, ko bi videl na svoje oči te dve angelško-ljubeči duši.

Ljubezen je pa vselej prej nasičena, kakor želodec; zato je tudi bolje, da si Matevž pri polnej mizi privošči in da zamaka z zlato kapljico osuhlo grlo svoje.

Ko bi le ti dve dragi srci kaj vedeli o želodci njegovem! Bi pač čutili, da ga ne boli glava

več, uvideli bi, da niti časa nima na njo misliti — na nju — ki ste mu milejši, kakor kaprovske zvezdice na vratniku.

Tega pa žalibog ne vidite; zatoorej spoznamo s polnim sočutjem ceno njunih v izobilji na srajce padajočih solz.

Kdo ve, če ni prav ta cela porcija ubijalka njegova?

Pravijo, da iskreno srce sporočuje bolj svojo ljubečemu srcu čez gore in dole.

Če ni žalost njuna torej slutnja ali celo gotov sel, ki jima napoveduje ubogega Matevža smrt?

Kdo more to vedeti?

Sveta tiho kraljuje v skromnej sobici pri Matevževih. Le nihalo stenske ure ruši mir s svojim jednozvočnim glasom; kazalo stoji na dvanajst.

V tem odpre uradni sluga duri in poda list ustrašenima ženskama.

S tresočo roko odpečati Polona pismo in čita:

„Dne 5. septembra 1878 umrl je v vojaške bolnici v Serajevu po daljšem hiranju za sušico, katero si je bil nalezal zbog prevelikih muk, — ubogi Matevž iz Kobilice. Naznanja se to njega roditeljem s tem pristavkom, da je bil ubogi Matevž ves čas vrl vojak!

Da ste pali ubogi ženski po prečitanju te žalostne vesti s stolov in omedleli, kdo bi pač poznajoč žensko naravo o tem dvojil.

Ubogi Matevž!

(Konec prihodnjic.)

Odpustek „puserla“.

Poljuba dala si mi dva,
Poljuba mrtva, mrtvo stvar,
Iz nju naj srka slast srca
Samotni tožni samotar.

Čemu te prašam, bo mi stvar
Čemu mi bo poljub hladan,
Čemu mi bo trohljivi dar? —
Slasti iskal bi v njem zaman.

Poljub raz ust na usta le,
Poljub gorak, vroč, živ, krepak
Zbudi in oživi srce,
Ljubezni nosi svete znak.

Poljuba tega sem, dekle,
Goreče prosil te takrat,
Poljuba z ust, da bi srce
Umirilo se, vsaj bi rad.

S poljubom tem kaj rad ti dam
Poljubov sto, poljube vse,
In stokrat sto, kar jih imam,
In dam i svoje ti srce.

A za poljuba mrtva pa,
Ki za odpustek sem dobil,
Lovinjevič ti pesem da,
Da v drugo bi bolj srečen bil.

Lovinjevič.

Iz šole.

Katehet: „Tonče, povej mi, kje je Bog?“

Tonče: „Bog je povsod.“

Katehet: „Tudi v šoli?“

Tonče: „Da, tudi v šoli.“

Katehet: „Pri vas v kuhinji?“

Tonče: „Tudi pri nas v kuhinji.“

Katehet: „Je-li tudi v vašem hlevu?“

Tonče: „Ne.“

Katehet: „Kako to?“

Tonče: „Ker ga nimamo ...“

Učitelj: „Račun hočem Vam bolj natanko razložiti: osem od vas dobi osemindirideset jabolk, dveintrideset hrušek in šestindirideset breskev, koliko dobi torej posamezni? kdo ve? Ti, Janez, povej torej!“

Janez: „Vsak dobi — bolečine v trebuhu.“

Zadržek.

Kaplan: „Ako ve kdo kak zadržek proti tej zvezi, prosim ga, naj pove!“

Cerkovnik: mrmraje, „Jaz?“

Kaplan: „Le na dan žnjim.“

Cerkovnik: „I, nu — nevesto hotel sem jaz za ženo, pa me ni — hotela.“

Nerazumljivo.

Dijak: „Prosim gospod profesor, kako se zove pourquoi (zakaj) v slovenskem?“

Profesor: „Zakaj.“

Dijak: „Rad bi vedel.“

Profesor: „Zato pravim, da zakaj.“

Dijak: „Vedel bi rad, kako se i—.“

Profesor: „Pourquoi se imenuje: zakaj, ako hočete vedeti ali ne.“

Prilično prašanje.

„Nocoj pa res ne vem, kako bom domov prišel, ker dvakrat stopim naprej, trikrat pa nazaj.“

Oh, ti otroci!

Mici: „Moja mamica svirajo na glasovir, a tvoja pa ne znajo.“

Urška: „Moja pa znajo vse zobe iz ust sneti, tvoja pa ne znajo.“

Kar ni prav, pa ni prav.

A.: „Mislite si vender, Konc imenoval me je starega osla!“

B.: „To seveda ni lepo od njega, ker ste jedva v srednji dobi.“

Kaj vse ljudje zahtevajo.

V nekej vasi iznenadil je umetnik kmete z mnogimi čudeži, najbolj pa, ko je napravil, da je osemnajstletna deklina izginila. Priletel kmet to opazivši se mu približa: „Dobri gospod, ne bi-li hoteli napraviti, da bi moja stara izginila?“

Pisar ni čarodejec.

C.: „Povejte mi vender, kdaj mi boste teh par goldinarjev vrnili?“

D.: „Gospod, dobro veste, da sem pisar, nikakor pa čarodejec.“

Cuci in Buci.

Cuci: „Pojdeš zvečer v čitalnico?“

Buci: „Katera igra?“

Cuci: „Domač prepir.“

Buci: „Tega imam dovolj doma brezplačno.“

Čudna teža.

B.: „Sinoči sem se vderl v postelji, kako to, saj nisem tolikanj težak?“

D.: „Imel si gotovo težke sanje.“

Častni član.

Vjetemu lopovskemu poveljniku predstavijo sodniki lopova z vprašanjem, ako isti tudi k njegovi družbi spada.

„Da, ampak le kot častni član,“ odgovori poveljnik.

Mojsterski ukaz.

Ti Pepček, danes mi je mojster rekel ako ne bo-deš poslušal in se poboljšal, bom vedno nad teboj — skratka imel boš vraga na hrbtu.

Nemogoče.

„Kako pa stojite? Ne veste li, da morajo biti prsa zunaj, a trebuh notri!“

„Ponižno naznanjam, da tega ne znam, kajti kadar imam prsa zunaj, tedaj sem ves zunaj.“

Tudi umetnik.

Sodnik: „Kdo ste vi?“

Zatoženec: „Anton Bočna.“

Sodnik: „Rokodelec?“

Zatoženec: „Umetnik, izdelujem dežnike.“

Sodnik: „To vender ni umetnost?“

Zatoženec: „Tako, naredite najprej dežnik potem pa govorite!“

Na kolodvoru.

A.: „Ali veš, čemu gre vsak bankir in odvetnik v prvi razred vlaka?“

B.: „Ne.“

A.: „Zato ker spadajo po prirodoopisu v prvi razred samo sesalci.“

Pošten zatoženec.

Sodnik: „Vi ste bili že kaznovani?“

Zatoženec: „Prosim, doslej še nikoli.“

Sodnik: „Ne lagajte, saj imam tu črno na belem.“

Zatoženec: „Bil sem sicer jedenkrat obsojen, — a sem jim ušel.“

Srečen ljubimec.

„Konečno govoril sem s svojo devo“, ponašal se je mladenič pred svojimi tovariši.

„Kako?“ prašal ga je jeden izmed njih.

„Bil sem pri njej v tobakarni“; bila je sama.

„In kaj ti je rekla?“

„Kaj želite?“ Jaz sem pa dejal: „Smodko za dva krajcarja!“

Na gospodarski šoli.

Učitelj: „Kdaj je najlepši čas, da se tresejo jabolka?“

Učenec: „Kadar je gospodar z doma, varuh spi in je pes priklenjen na verigi.“

Važen uzrok.

„Milostiva; po štirinajstih dneh odidem, prosim, da mi napravite spričalo.“

„Čemu odideš? Saj ti je pri nas menda dobro in zaslužiš tudi dokaj!“

„Vse to je res, milostiva; toda ljubemu mojemu sem preveč od rok.“

Šteklčar.

Na poslednjem potovanji je Pavliho čevelj tako zelo ožulil, da ne more od doma. Doma sedi po leti za pečjo, po zimi pa na dvorišči, ter pase svojo radovednost po raznih novinah. Seveda je v novinah zvečine vse zlagano, kar je tudi Pavliha spoznal zato me je zadnjič povabil k sebi ter mi dejal: „Dragi moj Šteklčar! Lej, midva sva od nekedaj bila prijatelja, nikedar se mi nisi zlagal in tudi jaz ne tebi. Dolgo že mislim, kako bi izvedel resnico, kar se godi po svetu in sedaj mi je prišlo na um, da si jedino ti zanesljiv in zmožen opravljati posel, kateri sem toliko let jaz opravljal, namreč, da greš po svetu, ter nekoliko pomekastiš one, kateri so, odkar so zvedeli, da me je čevelj ožulil, in da se jim ni več bati moje marele, postali tako razposajeni in rogovilasti, da jih ni prenašati. Idi, Šteklčar, ter popravi, kar je skaženo. Pomekasti poredneže, one pa, kateri najbolj rogovilijo, med temi mislim tudi ministra Gauča, pa kar v bisago pobaši ter mi jih prinesi domov, da jih zopet seznanim s svojo marelo. Tu imaš dobre škornje in bisago, in odpravi se; slednji znamenitejši dogodek na potovanji, pa mi popiši natanko ter objavi. Tako bo mogoče vsaj nekoliko brzdati ohole in samoglave politike“.

Tako mi je govoril Pavliha, podal mi roko in ločila sva se s solzami v očeh. Jaz sem se podal proti Ljubljani, on pa je zlezal zopet za peč.

Kar sem doživel na poti v Ljubljano, ne bodem vam obširno popisaval, ker itak veste kako je na kmetih. Vender pa nekaj ne smem zamolčati, kar se mi je pripetilo na Gorenjskem nekje, ko me je ujela silna ploha.

Ker sem marelo pozabil doma, a Pavliha mi je menda ni zaupal, moral sem prenehati svoje potovanje, dokler se ne zvedri, ter se podati kam pod streho. Baš ondi nisem imel znancev, razven učitelja in župnika. Župnik je sicer vrl mož, samo premalo čisla rujno vince, kar seveda meni ne godi posebno; učitelj je tudi vrl in vince ima rad, to je za-me. Podam se torej k učitelju ter prenočim. Ko se zjutraj zbudim, deževalo je neprestano in pa še kako, kakor bi „iz škafa lilo“. Dalje iti, mi ni kazalo, a ves dan popivati, bilo mi je tudi preveč. Poprosil sem učitelja, naj mi dá kaj iz svoje knjižnice čitati, da si tako krajšam čas. Ker me je učitelj imel rad, kar sem najbolje posnel iz njegove gostoljubnosti, odprl je naglo svojo omaro ter na

moje največje začudenje podal mi „abecednik“. „Kaj nemaš drugega“, poprašam ga, „abecednik sem čital že davno, tedaj ko še ni bil Gauč naučni minister, da bi mi ga prepovedal“.

„Druzega nimam“, odgovori mi učitelj in ru-dečica mu je zalila obraz.

Tudi jaz sem postal rdeč, kakor rak, a ne sramote, temveč jeze. Učitelj, uzor mladini, brez duševne hrane, to mi je bilo odveč, to mi je bilo nezapopadljivo. Najubožnejši kmetje so pri družbi sv. Mohorja, da čitajo in si krajšajo čas ob nedeljah, a učitelj, ki ima časa v izobilji, ne briga se za to.

Najino prijateljstvo je bilo tedaj končano. Brez dežnika zapustil sem ga in brez pozdrava. Učitelj pa je gledal za menoj osramočen, a vedel ni, kam grem, a tudi vi ne veste, ker to vam bodem povedal stoprav o priliki.

Do tedaj pa zdravi!

Zgodovinsk dokaz.

Nedavno je trdil slovensk list, da so Cecilijanci „Bismarek“ovci. Ker mu nekateri niso hoteli verjeti — evo vam zgodovinski dokaz!

Na Slovenskem, tam, kjer stoji dandanes „sv. Lucija“, vulgo „Na mostu na Primorskem, tam, kjer se Idrijca v Sočo izliva, (saj je zadosti temeljito, kaj ne?) — imela je dekla sina, ki je bil pol pes, pol človek. Rekli so mu pes Marko. Dekle je bilo sram imeti tacega sina, zato ga vrže v Sočo, ki je pa takrat drugod tekla, kakor dandanes. Ker je pa bil Marko pol pasje nature, priplava na Laškem na suho, zbere silno vojsko in hajd nad ono nehvaležno mesto, ki ga je hotelo ugonobiti. Prihrumi, razdere mesto „Norea“, ki je stalo tam — ostali sta samo dve hiši na koncu mesta tja proti Tolminu. Iz teh dveh hiš nastali sta kasneje dve vasi, ki se še dandanes imenujeta po nekdanjem mestu: Modrej in Modrejce. Starine onega mesta pa še vedno izkopavajo, — ali Slovencev „pes Marko“ le ni mogel pokončati! Kaj si izmisli! Gre na Nemško, tam se prikupi cesarju in postane „prvi za casarjem“. „Pes Marko“ tako ga je bilo sram podpisavati se, pa se prelevi v „Bismarek“a — da je bolj nemško. Vem, da se zdaj ne boste več čudili, kako da je ves „pasji“, kar ga je. Sovraštva do Slovencev pa ni odložil niti za trenotek ne. Kaj iztuhta?

Spravi se z papežem.

Papež namigne nadškofu Goriškemu.

Ta prevzame pokroviteljstvo goriškega cecilijanskega društva in —

Slovencev bo kmalu — konec.

„Bis-marck“ bo pa vriskal in pel — nemški „Te Deum“ slovensko je že — pozabil.

Zgodovinovič.

Goriškemu pohajaču.

Vi ste dobri, cerkev dobra, zakaj hočete vender Cecilijance, ki so hudobni, za posredovalce?

Ali se ne bojite, da bi Vam vse skazili? Ako bi se prav hotela ta grdoba mešati med Vas in cerkev — proč z njimi! Sami se direktno „zglihajte“ brez taci hudobnih — mešetarjev.

Nepoklicani prijatelj.

„Hier liegt.“

Dobro, da še Dornberg stoji, sicer bi bil prišel nemški „Hier liegt“ čisto ob kredit. Na Nemškem so ga pri petih mašah že iztirali. Do tu prilezel je revež ves pobit in potolčen, nekaterih udov (nog) ima samo še polovico — vender je v Dornbergu še za pete maše dober.

Naroden duh.

... Nemškutarje in narodnjake

Če bodo delali napake!

Levstik. (Vvod k „Pavlibu“.)

Žal, da moramo tolikokrat poudarjati, da „Rogač“ vsakemu zmernemu pisalcu rad ustreže, torej tudi onim, kateri se čutijo s kakim dopisom zadete. Naj se zagovarjajo, naj se opravičujejo, saj „Rogač“ je nepristransk, a ne more vedeti vseh razmer in povsod. Dalj časa že opazujemo očitavanja „Velikonemcu“ v Šebreljah. Ta „Velikonemec“ nam je slučajno znan, a ne kot „Velikonemec“, temveč kot pošten in vnet Slovenec, kateri se pa, ne vemo iz kakega razloga, (menda iz krščanske ljubezni) neče opravičevati napadovalcem; zato naj bode dovoljeno, da „Rogač“ izreče svoje mnenje o njem. Šebreljski „Velikonemec“, kolikor je nam znano, storil je že dokaj rodoljubnih dejanj in se tudi sedaj ne odteza narodu, da ima v nekaterih zadevah svojo mnenje, ne moremo mu šteti

v zlò, saj „kolikor ljudij, toliko mislij.“ Konečno mu vender svetujemo, naj nam sam pojasni stvar, da bomo vedeli — kdo se moti.

Uredništvo.

Razni nazori.

Mož (brijoč se): „Sto vragov! Ta britev ni za nič, topa je kakor motika.“

Žena (lupeč v odsotnosti moževi krompir z britvijo): „Res ne vem, čemu se moj mož tako jezi zaradi te britve, ostrejšega noža pač nimamo v hiši.“

Želodec ni za vse.

Policaj (postopaču): „Prositate podpore, zakaj pa ne delate? Delo sladi življenje!“

Postopač: „Da, ali moj želodec ne prenese nič sladkega.“

Previden berač.

Gospod (beraču): „Miloščine prosite, pa niti klobuka ne snamete?“

Berač: „Oprostite gospod, klobuka ne smem sneti. Tam-le stoji stražnik in ko bi videl, da nimam klobuka na glavi, vedel bi, da beračim in bi me pobral, tako pa misli, da sva si dobra prijatelja in se pogovarjava.“

Opravičena skrb.

Kmet začuvši, da hudič ne more priti več na svet, je vskliknil:

„To je lepo! Kde bo pa potem našega davkarja vzel?“

Napredek.

Nemec: „Na dobro jed gledajo pri nas na Nemškem mnogo bolj, nego na Avstrijskem. To je tudi po vsem naravno, pri nas ima vsaka rodovina kuharja.“

Avstrijec: „Ako se tiče samo tega, potem smo mi mnogo naprednejši. Pri nas ima vsak vojak svojo kuharico.“

Neprevidno dete.

Ivanček: „Mama, mama!“

Mati: „Kaj je Ivanček?“

Ivanček: „Ata imajo denar.“

Mati: „Molči, ne upij! zunaj stoji mlekarica.“

Novodobno naznanilo.

Moj daljnogled približuje pol ure oddaljeno muho tako, da jo je slišati kako brenči.

Bathole opitik.

Puščica.

Spat idite vi slovničarji!

Vsi koji ste Janežičarji,

In ž njimi vred vsi Levstikarji!

Slovenščino kedor pravilno znati hoče,

Zajema učenosti naj iz lista „Soče“!

Puščičar.

Lek goriških cecilijancev.

Pred nekaterimi dnevi bili so razpisali cecilijanci veliko nagrado kdor bi iznašil lek proti cecilijanski nalezljivi bolezni. Kmalu po tem razpisu oglasil se je nekdo, ne vém, mežnar ali organist iz goriške „placute“, da je iznašil **lek** proti goraj imenovani bolezni. Pač srečni cecilijanci!

Po molitvi.

Molimo še jeden očenaš in jedno češeno si Marijo na čast sv. Mihelju arhangelju, da bi naše duše po smrti pravično zvagal!

Ljubezen v glagolih.

Viditi, pozdraviti, pisati, ljubiti, poljubiti, omožiti, jeziti, tepsti, sprijazniti, oboleti, žalovati, upati, ozdraviti, veseliti, ločiti, jokati, prositi, dovoliti, objeti, umreti.

Premeten postopač.

Postopača zeblo je po vsem životu, ko se je ob najstari uri po noči domov iz žganjarije vračal. Natrkan začne na vso moč kričati: „Ogenj, Ogenj!“ „Kje pa kje“ začno praševati prebivalci bližnjih hiš v strahu. „Ko bi jaz vedel“ odgovori hladnokrvno, ne bi tu zmrzaval!“

Pravima.

Oče sinčeku sosedovega Minčka pretepajočega: „Ali se ne sramuješ tako malega fantka pretepati?“

Sinček: „O, saj se tudi vi ne sramujete mene!“

Vse jedno.

„Kaj pa vender misliš, da tako pozno domov prihajaš, pomisli že tri je ura,“ pokara žena svojega pozno domov prišedšega moža.

„Veš kaj, draga ženica! Ko bi tudi že davno počival, bila bi sedaj ura tri, kaj bi se torej jezila,“ tolaži jo mož.

Uganjka.

V kleti se nahaja petnajst vinskih sodov; pet je polnih, pet na polu polnih in pet je praznih. Vino se ima razdeliti med tri sinove tako, da vsak dobi po toliko sodov in po toliko vina.

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)

Preč. gosp. J. Ogriz v Medgorji: Da bode letošnja naročnina poravnana nedostaje se 35 kr. — Goriški pohajalec: Za to številko prekasno došlo, prihodnjič, toraj zdravstvujte. — P. n. gosp. J. S—r.: Hvala, priporočamo se.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pól velike četvorke ter stoji po pošti prejemana celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.